

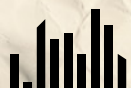
BESTSELLEROVÝ AUTOR

MAX SEECK

PRODÁNO
DO VÍCE NEŽ
35 ZEMÍ

VĚRNÝ ČTENÁŘ

... NEBO FANATICKÝ VRAH

COSMOPOLIS

MAX SEECK

VĚRNÝ

ČTENÁŘ

Přeložila Ema C. Stašová

Copyright © Max Seeck & Tammi Publisher, 2019
Original edition published by Tammi Publishers, 2019
Czech edition published by agreement with Max Seeck and Elina Ahlback
Literary Agency, Helsinki, Finland
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Ema C. Stašová, 2020

ISBN 978-80-271-2578-4

Williamovi

*Uplyne ještě mnoho let, než Ti dám tuto knihu přečíst.
Ale i tak prosím mysli na to, že táta není (a nebyl) takový magor,
jak se z textu může jevit.*

Vítr zesílil a ve skulinách rozlehlého rodinného domu ze skla a omítnutého betonu to úzkostně kvílí. Ze střechy se ozývá klepání a pomalu nabývá na intenzitě, tlumené praskání připomíná zvuky rozběsněných plamenů. O mohutnosti vichřice svědčí i nahromaděná vrstva sněhu, který na terase závratnou rychlostí vytvořil bílou dunu. Maria Koponenová si pevně utáhne vlněný kardigan a z velkých oken obývacího pokoje vyhlédne ven do tmy. Zadívá se na zamrzlé moře – touhle roční dobou až překvapivě připomíná rovinaté pole – a pak na pěšinu vedoucí k molu. Osvětlují ji venkovní lampičky sahající do výše kolen.

Maria zaboří chodidla do kožešiny, jež pokrývá téměř celou plochu podlahy v místnosti. Dům je vyhřátý a útulný. Ona přesto cítí neklid a sebemenší nedostatky ji nezvyklým způsobem provokují. Tak třeba to pekelně drahé venkovní osvětlení, co ne a ne pořádně fungovat. Ze zamyšlení procitne, až když si všimne, že dohrála hudba. Projde kolem krbu k rozměrné knihovně, kterou zabírá manželova sbírka téměř čtyř set gramodesek vyrovnaná do pěti úhledných řad.

Už si za všechny ty roky zvykla, že v téhle domácnosti se hudba nepouští z chytrého telefonu. *Desky mají sakra dobrý zvuk.* Tak to Roger okomentoval i tehdy, když se u jeho sbírky zastavila úplně poprvé. Tenkrát jich měl okolo tří set. Asi o sto míň než dnes. Během jejich společného života se však přírůstek vinylů značně zpomalil, což Marii připomíná, kolik toho manžel zažil, než se

seznámili. Jeho život bez ní. Ona sama před ním byla jen s jedním mužem: středoškolská láska vyústila v mladou roztančenou svatbu a skončila v okamžiku, kdy Maria potkala slavného spisovatele. Na rozdíl od něj si nikdy nevyzkoušela, jaké to je být nezadaná. Někdy sní o tom, že by taky nechala vše plynout: Jen tak se hledat a prožívat milostné aférky. Svobodu. Ani trochu jí nevadí, že je manžel o šestnáct let starší. Znepokojuje ji představa, že ji jednoho dne zachvátí zmatek, takový ten neklid, kterého se člověk zbaví jediné tak, že se dostatečně často vrhá do neznáma. A přesně takhle žil dřív i Roger. Až teď, za rozbouřeného únorového večera, kdy osaměle prochází jejich honosným sídlem u moře, v tom najednou spatří hrozbu. Nerovnováhu, která by mohla vychýlit kurz jinam, pokud by se i jejich vztah někdy ocitl uprostřed nefalšované bouře.

Maria zvedne jehlu přehrávače, uchopí mezi prsty desku Boba Dylana *Blonde on Blonde* a opatrně ji zasune do lepenkového obalu, na němž mladý umělec v hnědé semišové bundě a černobílé kostkované šále sebejistě hledí do kamery a tváří se nevrle. Pak desku uloží do knihovny a od konce abecedně seřazené sbírky náhodně vybere jinou. V reproduktorech to zachrastí a brzy se místností rozezní medový, vlídný hlas Stevieho Wondera.

Vtom to zahlédne znovu. Tentokrát koutkem oka. Světýlko nejbliž u pláže nakrátko zhasne. A hned se zase rozsvítí.

Úplně jako před chvílí, potemnělo jen na vteřinku. Maria ví, že zářivkové trubice v lampách měnili před Vánocemi. Dobře si to pamatuje, protože nechutně drahou fakturu zaplatila elektrikáři hotově. A právě proto ji tahle zanedbatelná mrzutost popudí.

Takže popadne telefon a napíše mu zprávu. Netuší, proč se rozhodla manžela obtěžovat takovou podružností, zvláště když má právě vystoupení, jak Maria dobře ví. Možná je za tím chvilkový pocit osamělosti, smíšený se špetkou nejistoty a nepatřičné žárlivosti.

vosti. Chvíli na odeslanou zprávu zírání a čeká, až se fajfky na spodním okraji zbarví domodra, ale to se nestane. Roger je nedostupný.

Ve stejný okamžik se zasekne deska. *What I'm about to. What I'm about to. What I'm...* Zní to, jako by se Wonder zajíkal, protože ho uťali v půlce toho jeho krásného verše. Některé Rogerovy desky už jsou v tak špatném stavu, že je snad ani nestojí za to schraňovat. *Copak v tomhle příšerném baráku nic nefunguje?* Tělo jí prostoupí chlad. A než se vzpomene, zahlédne za skleněnými dveřmi něco, co tam nepatří. Silueta nakrátko splyne s jejím odrazem, ale potom se pohne a promění v samostatnou postavu.

II

Roger Koponen se usadí na židli, jejíž sedadlo pokrývá drsná neprodyšná látka, a zamžourá. Z vysokého stropu hlavní posluchárny kongresového centra visí bodová svítidla a pálí účinkující přímo do očí. Na okamžik nevidí nic než jasné světlo a zapomene, že před ním a jeho dvěma kolegy spisovateli sedí čtyři sta zvědavých čtenářů, kteří se do sálu směstnali, aby si od svých oblíbených opilců vyslechli poznámky k jejich nejnovějším dílům. Roger si uvědomuje důležitost akce, chápe, že přispívá k propagaci knihy i sebe samotného. Dobře ví, proč se sem trmácel čtyři sta kilometrů hustou chumelenicí a uvolil se k noclehu v jakémsi brlohu zbudovaném na okraji hlavního náměstí Savonlinny. Hotel je nicméně z větší části čistý a v přízemí se nachází fádňí bistro s ubrusy a obsluhou.

Nechápe ovšem, proč se sem dnes večer doplahočilo tolik místních. Třebaže po světě prodal desítky milionů knih, nikdy z něj nebude zbožňovaný idol v obležení neomalených fanoušků. Málokdo si uvědomuje, že muzikanti a spisovatelé vlastně dělají velmi podobnou práci (produkují stejné sračky v různém balení). Ovšem dámy ve středním věku metají kalhotky na pódium jen po prvních zmíněných. Ale lidi chodí, tak co. Převážná většina zdejšího osazenstva už má nakročeno do důchodu. Copak jim nelezou na nervy ty otřepané fráze ani povrchní analýzy, které pisálci tak rádi vypouštějí z úst? Zjevně ne, sál totiž vypadá zaplněný do posledního místečka.

Roger loni na jaře vydal třetí a poslední díl psychologického thrilleru *Hon na čarodějnice* a trilogie se setkala s obrovským úspěchem. Jeho romány šly vždycky celkem na dračku, ale na téhle konkrétní sérii si vysloveně nahrabal. Takového obrovského úspěchu se nikdo nenadál, hlavně tedy Rogerův agent, jemuž se námět původně jevil nedotažený, spolu s bývalým nakladatelem, od kterého Roger odešel ještě před vydáním prvního dílu, protože v něj ztratil důvěru. Práva na překlad se během několika let prodala do téměř třiceti zemí a další smlouvy byly na spadnutí. Už dřív si žili jako v bavlnce, ale teď si s Marií mužou dovolit vše, o čem kdy snili. Najednou mají na dosah veškerý myslitelný luxus a všechny požitky světa.

Beseda rutinně odsýpá, tyhle otázky na svých turné slyšel už stokrát a odpovídal na ně čtyřmi různými jazyky, ale příležitostně aspoň změnil tempo, důraz na slova či jiné drobnosti, jen aby se v mlze ostrého osvětlení a salv smíchu udržel při smyslech.

„Ve vašich knihách bývá celkem dost násilí,“ ozve se z publika, ale Roger nespouští oči ze džbánu – už potřetí nebo počtvrté si z něj dolévá vodu. Se zmíněným názorem se setkává často, což má své opodstatnění – brutální vraždy, sadistické mučení, sexuální násilí na ženách a hrůzné ponory do hlubin chorého mozku líčí knihy Rogera Koponena opravdu dopodrobna.

„Připomíná mi to Breta Eastona Ellise, kterému prý detailní popisy násilí pomáhají překonat úzkost,“ dodá tentýž hlas. Teď už Roger stočí pohled k muži uprostřed sálu, jenž momentálně třímá v ruce mikrofon. Zvedne sklenici ke rtům a čeká, až chlapík zformuluje otázku. Trvá to však nepříjemně dlouho a potom se tazatel konečně vymáčkne.

„Bojíte se? Proto píšete?“ zeptá se nakonec tlumeným, monotónním hlasem. Roger odloží sklenici na stůl a zadívá se na hubeného chlapíka, který na temeni plešatí. Překvapivé a zajímavé. Skoro až nestoudné. S touhle otázkou se ještě nikdy nesetkal.

„Jestli se něčeho bojím?“ řekne a nakloní se co nejbliž k polohovatelnému mikrofonu na stole. Z nějakého důvodu mu právě v tuto chvíli zakručí v břiše.

„Vepsal jste do knih svoje vlastní strachy?“ zeptá se hubeňour a odloží mikrofon do klína. Hovoří nesnesitelně sebejistým tónem. Není v něm ani stopy po nervózní taktlosti, bázni plynoucí ze setkání s celebritou, na jakou je Roger zvyklý.

„Určitě,“ odpoví a zamyšleně se usměje. Na okamžik pustí tazatele z hlavy a přejede očima po moři tváří. „Jsem přesvědčený, že na papíře vždycky ulpí něco ze spisovatele samotného. Ať chceme, nebo ne, přece jen píšeme o tom, co známe nebo o čem si myslíme, že to známe. Strachy, touhy, traumata, věci, na které si v reálu netroufáme, nebo je naopak odbýváme...“

„Neodpověděl jste mi na otázku.“ Vyhublý muž si opět přiložil mikrofon ke rtům. Rogera zaplaví nejdřív údiv a pak podráždění. *Jsem snad u výslechu, nebo co? Takovýhle kecý fakt nehodlám poslouchat.*

„Mohl byste upřesnit, jak to myslíte?“ vmísí se do debaty ostřílený literární kritik a organizátor akce Pave Koskinen, který besedu moderuje. Zjevně se dosud opájel pocitem, jak mu moderování hezky jde a odsypá, a teď se nejspíš zalekl, že by se jeho hvězdný host, choulostivý thrillerista, autor tří mezinárodních bestsellerů, mohl lehce nakrknout.

Roger však smířlivě zvedne ruku a sebevědomě se zazubí. „Tak to se omlouvám. Možná jsem váš dotaz nepochopil správně. Ptal jste se, jestli píšu o tom, čeho se nejvíc bojím?“

„Ne. Právě naopak,“ opáčí chlapík nápadně ponuře. Kdosi v přední řadě popuzeně zakašle.

„Naopak?“ zopakuje Roger a nasadí tupý úsměv, aby skryl svůj údiv.

„Ano, pane Koponene,“ odpálkuje ho tazatel a styl, jakým vyslo-

ví jeho jméno, není pouze posměšný, ale také jaksi mrazivý. „Bojíte se toho, co píšete?“

„Proč bych se bál své vlastní fikce?“

„Protože skutečnost je někdy ještě šťavnatější než smyšlené příběhy,“ pronese chlapík s propadlými tvářemi a usadí se zpátky na místo. V sále zavládne rozpačité ticho.

Deset minut nato usedne Roger k dlouhému stolu s bílým ubrusem ve vestibulu, kde se to hemží lidmi a zní jejich štěbetání. V čele fronty na autogram s věnováním stojí Pave Koskinen, má na to ostatně nárok.

„Děkujeme, Rogere. Opravdu moc. A omlouvám se za toho magora. Ale krásně jste si s ním poradil. Bohužel ne všichni se umějí chovat.“

„To nic, Pave. Podivíni jsou všude. V dnešním světě je každý zodpovědný sám za sebe,“ usměje se a všimne si, že mu moderátor podstrčil k podpisu všechny tři díly. Zatímco smolí na přední stranu autogram a cosi zdánlivě osobního, zamžourá před sebe na klikatící se frontu a v duchu konstatuje, že po slídilovi s propadlými tvářemi není nikde ani památky. Naštěstí. Tváří v tvář by na ty jeho provokace reagoval o dost méně diplomaticky.

„Děkuju, Rogere. Vážně. Na devátou máme rezervovaný stůl v hotelové restauraci. Dělal tam vynikající jehněčí,“ usměje se Koskinen a dál před ním postává s knihami přitisknutými na hrudi jako nadšená školačka. Roger pomalu přikývne a sklopí zrak ke stolu na způsob odsouzence, jenž si právě vyslechl svůj rozsudek. Koskinenovi by snad mohlo dojít, že by si nejraději zalezl na pokoj. Za ty roky se mu společenské povinnosti značně znechutily, tlachání s neznámými lidmi je pokaždé jalové a obsedantní usrkávání červeného vína jakbysmet. Oboje má na prodejní čísla jeho knih nulový vliv. Klidně by tedy mohl pro jednou odmítnout a spokojit se s nálepkou nezdvořilého blba.

„To zní dobře,“ pronese po chvíli unaveně a nasadí takřka uvěřitelný škleb. Pave Koskinen spokojeně přikývne a vycení zuby, které září novotou a jsou téměř dokonale bílé. Působí nesměle. Pak vycouvá od stolu a uvolní místo křivolaké lidské stonožce svírající výtisky knih.

III

Inspektorka kriminální policie Jessica Niemi si sepne do culíku černé vlasy, jež jí sahají po ramena, a natáhne si kožené rukavice. Když otevře dveře na straně spolujezdce, auto pronikavě zakvílí, aby dalo najevo, že motor stále běží.

„Dík za svezení,“ řekne řidiči za volantem.

„Doufám, že nepraskne, kdo tě sem hodil,“ opáčí řidič a zívne. Chvilí na sebe civí, jako by od toho druhého očekávali polibek. Ani jeden se k tomu však nerozhoupe.

„Tohle jsme podělali.“

Jessica vystoupí z auta a přimhouří oči, tvář jí olízne ledový vítr. Napadlo hodně sněhu a sněžné pluhy zatím burácejí u školy, ke břehu se ještě vůbec nedostaly. Inspektorka za sebou přibouchne dveře a podívá se na velkou moderní vilu, stísněnou předzahrádku, živý plot z tújí, sahající do výše očí, a kovanou branku. Na ulici před domem parkují dva policejní antony a soudě dle zvuku sirén, který sem odkudsi doléhá, jsou na cestě další.

„Zdravím vás.“ K Jessice se zpoza dodávky blíží chlápek v zateplené modré kombinéze. „Koivuaho, starší konstábl.“

„Jessica Niemi,“ odpoví a uvede svou hodnost. Kolegové v uniformách ji však už poznali. A pak že všechna sláva polní tráva. Zaleschla i některé přezdívky. *Madam psí čumák. Lara Croft. PILF.*

„Co se tedy stalo?“ zeptá se Jessica.

„Zatracená práce...“ Koivuaho si sundá tmavomodrou čepici a promne olýsalé temeno. Inspektorka trpělivě vyčkává, až se kon-

stábl vzpomíná. Střelí pohledem k domovním dveřím a všimne si, že jsou pootevřené.

„Z tíšňového nás spunktovali ve čtvrt na jedenáct. Byli jsme s Taskinenem nedaleko odsud, takže jsme sem dorazili jako první,“ pronese Koivuaho a pobídne ji, aby ho následovala a prošla brankou do předzahrádky.

„Co vám řekl dispečer?“ zeptá se Jessica a stroze pokývne strážníkům u auta.

„Že prý se tady někdo chce zabít. V tomhle baráku,“ odpoví Koivuaho, když se oba zastaví na verandě. Tající sníh se na kamenné podlaze slil v pořádnou kaluž. Když se vítr na chvíli uklidní, konstábl dodá: „Bylo odemčeno, tak jsme šli dovnitř.“

V jasné záři stropního svítidla Jessica vidí, jak zděšeně se ten robustní chlap tváří. Zatne prsty, až to zabolí, a v hlavě si z toho mála, co se před chvílí dozvěděla po telefonu, skládá celkový obraz.

„Takže nikdo jiný v domě není?“ zeptá se, byť ví, že uslyší zápornou odpověď. Koivuaho vážně zavrtí hlavou a narazí si čepici zpátky na uši.

„Prohledali jsme obě patra. Musím přiznat, že jsem měl srdce až v krku. A do toho ta zatracená hudba, co vyhrávala z gramofonu.“

„Hudba?“

„Vůbec se k tomu nehodila... Byla až moc poklidná.“

„Kde je tělo?“ zeptá se Jessica v okamžiku, kdy jí konstábl podá základní ochranné pomůcky, bez nichž se při pohybu na místě činu neobejde: rukavice, dýchací masku a návleky. Inspektorka se předkloní a natáhne si na černé tenisky modré návleky. Pouzdro s pistolí se jí přitom málem sesune na zem.

„Snažili jsme se to tady moc nezaneřádit,“ nadhodí Koivuaho a zakašle do dlaně. Jessica si shrne z čela mokré pramínky vlasů a zamíří k velkým oknům, odkud je výhled na moře. Mine záchod i kuchyň a krátce nato vkročí do prostorného obývacího pokoje s prosklený-

mi stěnami. V obrovských oknech se odrážejí majáčky antonů, díky čemuž nábytek modře pulzuje v rytmu srdečního tepu. Na to, aby místnost působila útulně, až příliš připomíná akvárium, ale jakmile Jessica spatří postavu, která sedí v čele jídelního stolu, bleskově pustí úvahy o estetičnosti interiéru z hlavy.

Zastaví se a snaží se zjistit, proč jí žena, která na židli sedí skoro vzpřímeně, připadá tak umělá. Pak popojde o několik kroků blíž a všechno se v ní sevře.

„Už jste někdy viděla něco takhle děsivého?“ zeptá se kdesi v zadu Koivuaho, ale Jessica ho neposlouchá. Mrtvá žena se skoro hystericky šklebí. Její oči se dokonce až smějí. Ten výraz se tluče se skutečností, že před malou chvílí přišla o život. Má na sobě slavnostní černé šaty, kterým dominuje hluboký výstřih. Překřížené ruce spočívají na stole. A ten je prázdný. Neleží na něm telefon ani zbraň. Prostě nic.

„Zkoušel jsem nahmatat pulz. Jinak jsem na nic nesahal,“ ozve se konstábl a Jessica se k němu otočí čelem. Pak ženu opatrně obejde z boku a skloní se, aby prozkoumala její tvář, zkřivenou do nepřirozeného šklebu.

„Co to má sakra...“, vydechne tak potichu, aby to slyšela jen žena v černých šatech, tedy pokud by ještě byla naživu. Jessica rychlým pohledem zhodnotí, že má nohy zkřížené pod židlí a matně černé střevíčky od Jimmyho Chooa spořádaně uložené hned vedle. Nehy na nohou i rukou zdobí lesklý černý lak.

„Koivuaho?“ nadhodí a přitom se znovu zaměří na nuceně euforický výraz zemřelé.

„Ano?“

„Vy jste to okamžitě označil za vraždu. I když na typickou sebevraždu to samozřejmě nevypadá.“

„Zatraceně,“ polkne konstábl a popojde ke stolu. Po hrbolatých spáncích se mu řine pot, stéká za ucho a mizí kdesi mezi robustním

krkem a límcem kombinézy. Vypadá, jako by se snažil vyhnout pohledu bezvládného těla. Pak nejistě dodá: „Copak vám neřekli, že to tíšňové volání...“

„Co s ním?“ zeptá se Jessica netrpělivě, když se muž odmlčí.

„Nevolala totiž ona,“ prohlásí Koivuaho a potřebuje několik vteřin na to, aby si jazykem navlhčil vyprahlé rty. Jessica tuší, jak chce strážník větu dokončit, ale přes to přese všechno se zachvěje, když to uslyší doopravdy.

„Volal nějaký chlap.“

IV

Roger Koponen převrací na jazyku zbytek calvadosu, opatrně ho zkoumá v ústech a necítí ani náznak jablečné či hruškové chuti. *Levná sračka*. Večeře jako taková ho ovšem pozitivně překvapila, za což patří dík nikoli organizátorům, ale třicátnici Alise, která pracuje jako vedoucí v savonlinnském knihkupectví. Celkem šťabajzna, hezkou tvářičku a zvonivý smích zúročila i tím, že svou postavičku udržuje v mimořádně dobré kondici. *Crossfit*. To před chvílí zmínila, když vyprávěla, jak zapomněla klíče u expřítele doma ve třetím patře, ale podařilo se jí tam vyšplhat díky zahradnímu nábytku a... bla bla bla. Koho to zajímá, sakra. Místo aby se Roger soustředil na podrobnosti vyprávění, pozoruje rty zvláčněné decentním leskem, z nichž se ona slova řinou. Podstatné je, že si zmíněný *týpek* před několika měsíci vysloužil předponu „ex“, ať už se jednalo o společné rozhodnutí, nebo ne.

Alisa si ho proto nyní prohlíží z pozice nezadaných třicátnic, které balancují mezi věčným mládím a čím dál zběsileji tikajícími biologickými hodinami. Zkrátka ho vidí v nejlepším světle. Rogera ta pozornost těší. V mládí na něj holky moc neletěly. Právě naopak. Komunikaci s opačným pohlavím přestal od nástupu puberty zvládat a na první zálet si musel počkat dlouhá dvě desetiletí. Zamlada připadal vrstevnicím příliš divný a jiný, teprve okolo čtyřicítky si začal doopravdy věřit a spoléhat na svůj vzhled a šarm. V současnosti už se dokáže ztotožnit s faktem, že žena naproti u stolu hází očkem opravdu po něm, a ne po tom debilním mladém číšníkovi,

co vypadá jako Shia LaBeouf, krade se mu za zády a dolévá průměrnou jablečnou pálenku.

S věkem přišel úspěch, peníze, sebedůvěra, a především takové to charisma, které vám nezajistí opálení ze solárka, břišní svaly prosvítající přes košili ani hustá kštice. Ženy ho zkrátka chtějí. Inspiroval se houževnatostí záletníků a postupně si našel svůj vlastní segment, typ ženské, která mu vždycky dá. Do této skupiny šťastlivkyň se nakonec probojovala i Maria. A nevyhnutelně v ní skončí též zde přítomná knihkupkyně.

„Jsem jediná, kdo *Hon na čarodějnice* ještě nečetl?“ nadhodí Alisa a nahlas se rozesměje. Patolízalové u stolu ji pichlavě zpraží pohledem a sborově se zachechtají. Alisa si ucucne vína a laškovně se na Rogera zahledí zpoza skleničky, pak smířlivě pokrčí rameny, jako by po něm právě mrštila sněhovou kouli a trefila se do zátylku. Tou provokací s ním flirtuje. Připadá mu to setsakramentsky sexy. V kalhotách se mu spouští erekce a on v duchu zvažuje, jestli má vstát od stolu a vydat se na pány. Alisa by šla za ním, o tom ani nepochybuje. Mohl by si to s ní rovnou rozdat bez toho, aby pak po aktu oxidovala na posteli v jeho hotelovém pokoji. Nemusel by z hlavy lovit hlubokomyslná témata ve chvíli, kdy už si nemají co říct.

„Tak to seš jedna z mála, Aliso,“ pronese s úsměvem žena, která sedí vedle Paveho Koskinena a seškrabuje z talířku rozteklou zmrzlinu. Pak dodá: „Mně se zdá, že už to četl úplně každý. I lidi, co detektivky jinak nevyhledávají.“

Roger odloží sklenici na stůl a usměje se na Koskinena, byť dobře ví, že falešným úšklebkem svou nechut' neskryje, i kdyby se snažil sebevíc. Dědula odhodí poslední zbytky důstojnosti a zase mu začne lichotit, asi aby svého milovaného spisovatele vysvobodil z ošemetné situace. Kdyby nebylo jeho počínání tak okaté, málem by to vypadalo na námluvy.

„Musím si odskočit,“ prohlásí Alisa, osuší si rty ubrouskem, jako by to bylo součástí etikety, a vstane. Ta holka je o krok napřed. Roger ji provází pohledem, sleduje, jak na vysokých podpatcích cupitá okolo stolu a pak, když prochází kolem něj, se nepozorovaně otře o jeho záda. Zbytečné gesto, i bez něj by chápal, oč běží. Chvilí klouže očima po dinosaurech okolo stolu a všimne si, že jen Pave Koskinen nejistě zvedl oči k Alisinu vzdalujícímu se pozadí. *Vida, tak i tobě se ještě umí rozbušit srdce, Pave.* Roger maluje prstem po stopce sklenice s calvadosem a zvažuje postup. Od poslední uběhlo přes půl roku. Následně si neschetněkrát slíbil, že už Marii zahýbat nebude. Aspoň tedy v situacích, kdy bude riziko prozrazení vyšší než pokušení jako takové. Teď je to na hraně. Mladé ženě z očí kouká chtíč, tím ho dost zaujala, třebaže během večere vytušil, že nepůjde o nic hlubšího. Hrc frc prc. Za pár minut bude po všem.

Roger odsune židli od stolu, pak téměř nervózně vzdychne a vstane. Zkontroluje na telefonu čas a všimne si tří nepříjatých hovorů z neznámého čísla. A k tomu zpráva na WhatsAppu od Marie. Před dvěma hodinami. *Ty nový drahý světýlka nefungujou!* Pod tím plačící a dooranžova rozběsněný smajlík.

Rogera píchne u srdce. Ano, má špatné svědomí, ale to mu od pocitu, že se chová jako hajzl, stejně nepomůže. Najednou si uvědomí, že udělal chybu, když se vrhl do chomoutu pouze proto, aby mu úlovek nepřebíral někdo jiný. Ví, že každý druhý chlap ve středním věku by klidně obětoval ledvinu, jen aby mohl zestárnout po boku ženy jako Maria. Ale on bude radši prohánět holčinu z knihkupectví.

Klídek, prosím tě. Zítra to zkontroluju. Chvilí čeká, jestli si manželka zprávu přečte, a když se tak nestane, nacpe si telefon zpátky do kapsy u kalhot.

„Omluvte mě.“ S žádným dalším alibi se nevytasí a odkráčí. Až když se vymotá ze salonku, uslyší, že hosté začnou opět brebentit.

Švitoří, jak báječně se večer vydařil a že Roger Koponen byl s besedou určitě taky spokojený. Kromě této společnosti už v hotelové restauraci nikdo nesedí, a tak se vydá prázdným sálem směrem k toaletám. Projde kolem recepce, pokývne recepční, která za pultem právě zvedla telefon, a uvidí pootevřené dveře na dámské záchodky. Srdce mu bije čím dál zběsileji a on už si v duchu maluje, jak Alise vykasá černobílé pruhované šaty, stáhne kalhotky a vklouzne do ní, přitom jí zacpe rukou pusou, aby nevzbudila podezření ostatních zákazníků. Už se chystá vzít za kliku dámských toalet, ale najednou za sebou uslyší hlas a strne na místě. Úplně jako puberták, který se chce bez dovolení vyplížit ke kamarádům na mejdan, ale plány mu zhatí matčin rozezlený hlas. Tahle ovšem nezní jako semetrika, tón nasadila spíš omluvný. Mluví na něj recepční.

„Promiňte, nejste náhodou Roger Koponen?“ osloví ho z bezpečné vzdálenosti.

„Ano, to jsem já,“ odpoví a uvažuje, jestli by ještě šlo věrohodně sehrát scénku, že si nevšiml panenky na dveřích.

„Máte telefon,“ oznámí žena a Roger si všimne, že vypadá ustaraně.

Telefon? V tuhle hodinu? To si snad dělají prdel.

„Policie,“ dodá recepční, než ze sebe Roger vypraví hlásku.

„Cože?“ vyhrkne neurvale. Připadá si zaskočený a zároveň zklamaný. Na dámských záchodech zaklapají na dlaždicích podpatky.

„Chtějí s vámi mluvit od policie. Prý za vámi někoho posílají.“

„Proč...“

„Vaše žena. Týká se to vaší ženy.“

V

Jessica Niemi odložila černé kožené rukavice a vyměnila je za tenký elastický pár z latexu. Začne uhlazovat jejich záhyby a přitom si vybaví, co říkává její šéf Erne. *Rukavice chrání důkazy před kriminalisty, ale také kriminalisty před důkazy.* V tomhle případě to obzvlášť sedí. Při pohledu na tělo nelze určit, co bylo příčinou ženiny smrti. Žádné zakrvácené rány, stopy po škrcení ani jiné indicie. Na stole – nebo spíš v celé místnosti – se může nacházet něco jedovatého, co lidské oko nedovede rozpoznat.

„Už jsou tady.“ Hlas patří Jusufovi Pepplemu, staršímu konstáblu vyšetřovacího týmu.

Jessica se po muži s tmavou pletí ohlédne, ten pokývne k otevřeným vstupním dveřím. Ven na ulici inspektorka nevidí, ale slyší, že tam naprázdno běží motor a někdo zavírá posuvné dveře dodávky. Jusuf je o několik let mladší než ona, má hezkou tvář, velké oči a sportovní postavu, jejíž kořeny nejspíš sahají kamsi do Etiopie. Tu však kolega neviděl ani z rychlíku, narodil se a vyrostl v městečku Söderkulla poblíž Helsinek a chováním připomíná bodrého venkovana.

„Dovolali jste se manželovi?“ zeptá se Jessica a zavře oči. Domem se prohání vítr a zní to, jako by se pokoušel po svém odvyprávět, co se tady stalo.

„Už ho našli. Lidi ze savonlinnské policie za ním jedou do hotelu, kde...“ spustí Jusuf, ale vtom oba uslyší drnění mobilního telefonu. Jessica otevře oči a rozhlédne se.

„Odkud to jde?“ zamumlá a vidí, že si to kolega šine k sedací soupravě na druhé straně místnosti.

„Tady je. Zapadl sem spolu s ovladačem.“

„Počkej,“ vyhrkne Jessica a rázně vykročí za Jusufem; iPhone na pohovce vyhrává melodii, která jí je matně povědomá. Na obrazovce poblikává fotka jakéhosi muže. *Rodzr* ♥

„Rodzr?“

„Roger. Roger Koponen,“ vysvětlí Jessica a skloní se k telefonu.

„Sakra, je mi nějak povědomý.“

„Ty asi moc nečteš, vid’?“ zeptá se inspektorka lakonicky a sklouzne pohledem na podlahu. Jusuf si chvíli prohlíží muže ve středním věku, který se na něj usmívá z displeje, a pak se mu rozsvítí. Jessica si stáhne dýchací masku, sundá pravou rukavici a přijme hovor kloubem ukazováčku. Pak hned zapne hlasitý odposlech.

„Haló?“

„Marie?“ ozve se rázný, ale vyděšený mužský hlas po chvíli ticha.

„Jste Roger Koponen?“ zeptá se Jessica a nakloní se blíž k telefonu.

„Kdo je tam?“

„Tady inspektorka Jessica Niemi z helsinské kriminální policie,“ odpoví a několik vteřin jen dýchá. Muž neodpoví. Z jeho mlčení nicméně vydedukuje, že už k němu ta smutná novina doputovala. „Moc mě to mrzí.“

„Ale... Co se stalo?“ Rogeru Koponenovi se nezlomil hlas, má však potíže ho udržet na uzdě.

„Je mi to líto. Uděláte nejlíp, když přijedete domů,“ řekne Jessica a cítí, jak jí hrdlo zaplavuje empatie. Podobnými rozhovory si během své kariéry dosud mnohokrát neprošla. Zodpovědná úloha být poslem tragických zpráv jí v minulosti připadla jen výjimečně. Mnozí kolegové ji ovšem uklidňovali, že s každým opakováním jí to půjde líp. Jak formulovat slova, kterých se všichni obáváme nejvíce? Jessica uvažuje, jak a od koho je ona sama slyšela poprvé. Že

by od lékaře na jednotce intenzivní péče? Sociální pracovnice? Od tety Tiny?

Polkne, protože jí vyschlo v krku, a chystá se něco říct, ale Roger Koponen hovor ukončí. Jako na zavanou přestane burácet vítr a oni zaslechnou, jak se před domem vybavují kriminalisté z forenzního týmu.

„Říkals, že je v Savonlinně?“ zeptá se, aniž se na Jusufa podívá. Displej telefonu mezitím potemní. Zkusí se do mobilu dostat, ale vstupní kód její snahu zmaří. Z přístroje se rázem stane nepotřebný kus černého plastu.

„Kluci to zmínili.“

„Do háje,“ zamumlá zase Jessica, až policista postávající opodál nastraží uši. To je teda situace. Zemřela manželka autora thrillerů Rogera Koponena, který je momentálně finským vývozním artiklem číslo jedna, a to za přinejmenším záhadných okolností. On sám se jako na zavanou nachází na opačné straně Finska, což vylučuje statisticky nejpravděpodobnější možnost. A ona má přímo před nosem mobilní telefon, ze kterého vrah Marie Koponové před malou chvílí přivolal záchranku. A pak zmizel do rozbourané noci. *Pachatel nemůže být daleko*. Ale hned si uvědomí, že se ve svých hypotézách unáhnila.

„Volal záchranku z tohoto čísla?“ zeptá se a pocítí nutkání podívat se přes gauč k místu, kde se hystericky šklebí Maria Koponová. Tak by to aspoň působilo na fotkách. Jako přemrštěný výbuch nadšení. Jenže tohle není fotografie. Všechno ostatní v místnosti působí v danou chvíli živě. Modrá světla, vítr, Jusuf i roztančené holé stromy venku. Jen Koponenová je úplně tuhá.

„Nevím,“ opáčí Jusuf a rozepne si zip na bundě. Otevřenými dveřmi do pokoje proudí mrazivý vzduch, ale i tak je uvnitř teplo.

„Mohl bys to ověřit na centrále? Teď hned,“ zaúkoluje ho Jessica v okamžiku, kdy se do obýváku zvolna vkradou tři postavy v bí-

lých kombinézách, snad aby princeznu za stolem neprobudili z věčného spánku.

Jessica sleduje, jak se členové forenzního týmu vrhají do práce. Postupují mechanicky, jako by se pustili do všedních domácích úkonů, třeba vykládání myčky. Ty lidské zámotky v ochranných oblecích už toho zažily hodně, ať se to vezme z jakékoli strany, a jen tak něco je nerozhází. Jessice ovšem neunikne, jak se každý z nich popořadě zarazí u těla a zírá na něj, protože tu pěknu tvářičku kdosi naaranžoval do výrazu ne nepodobného Jokerovi v podání Jacka Nicholsona.

„První máme z krku,“ zamumlá jeden z kriminalistů přes kapuci a dýchací masku. Soudě dle rázných kroků před chvílí sestoupal do chodby z horního patra a teď bezradně stojí před inspektorkou a prohledává místnost očima. Zbylí tři členové týmu kmitají kolem těla. Jessica se na muže zadívá a zvedne obočí na znamení, že nechápe, co tím myslí. Odbornosti forenzního týmu stoprocentně důvěřuje, ještě nikdy se jim na místě činu nemusela vměšovat do jejich zajeté rutiny.

„Co máte z krku?“ nedá jí to přece jen, ale muž už udělal čelem vzad a mizí chodbou ven.

Jessica zamíří kolem stolu ke knihovně plné vinylových desek. Projde podél dlouhých polic a přejede bříšky prstů, chráněných gumovou rukavicí, po tenkých hřebetech alb. Desítky a desítky elpíčků – tenhle manželský pár určitě miluje hudbu v její analogové podobě. *Spisovatelova knihovna plná desek*. Jessica se zastaví před gramofonem a všimne si, že jde o zbrusu nový přehrávač, určitě bude propojený s bezdrátovým zvukovým systémem, který v domě mají. Jehla je zvednutá a kotouč z polyvinylchloridu nehybně spočívá na přehnaně velké plošině. Sedmipalcová deska. *Singl*. Na dřevěném odkládacím stolku vedle gramofonu leží obal: John Lennon na černobílém snímku otáčí hlavu a oči skrývá za kulatými slu-

nečními brýlemi. *Imagine. Released as a single for the first time in the UK.* Jessica obal zvedne a obrátí ho. Dvě strany. Dvě skladby. Každá na jedné straně. *Imagine.* Když si vzpomene, jak jí to před chvilkou vyličil konstábl Koivuaho, přeběhne jí mráz po zádech. *Ta zatracená hudba.* Jestliže skladba hrála, když sem jednotka dorazila, musel někdo spustit jehlu těsně předtím, než vběhli do domu.

Jessica zaklepe obalem o stůl a zasune ruku pod bundu dřív, než si uvědomí význam své domněnky. Dotkne se pouzdra s pistolí Glock a zadívá se na bílé anděly, kteří kmitají kolem těla. Forezní tým má tři členy. Celou dobu tu jsou jen tři a v horním patře nikdo z nich nebyl.

VI

Jessica uhání krátkou chodbou k venkovním dveřím. Rozepne chlopeň pouzdra na pistoli a přitáhne zbraň o píd' k sobě, aby ji odjistila. Cítí, jak jí tepou spánky, srdce rytmicky a čím dál překotněji buší, takže si připadá naživu a vnímá, že má své automatické tělesné funkce plně pod kontrolou. Když dorazí ke dveřím, uvidí tři uniformovaní policisty, dva antony, dodávku výjezdovky a pohřebák, který před domem právě zaparkoval. Zbytečně přivolaná sanitka oproti tomu odjíždí. Barevnému ladění noční krajiny vévodí červeno-modře blikající zásahová vozidla, světla olizují okolní pozemky i domy, a čím dál víc oken v sousedství se zvědavě rozsvěcí.

Konstáblové si všimnou, že je něco špatně, ještě než Jessica otevře pusu.

„Je všechno v pohodě?“

„Kam šel?“ uhodí na ně.

„Kdo?“

„Ten z forenzního!“

„Aha, ten...“, řekne jeden z konstáblů a ukáže prstem na svažitou ulici. „Támhle tudy před chvílíkou...“

„Běžel?“

„Šel.“

„Jeden z vás se mnou!“ křikne Jessica a udělá několik kroků pozpátku z kopce. Na cestu svítí větrem rozkymácené pouliční lampy.

„Byl to...“

„A vy hned zavolejte na centrálu, že pachatel z místa činu před chvílí uprchl pěšky. Potřebujem teď tady posily, a to fofrem,“ nařídí nesmlouvavě a vytasí z pouzdra služební zbraň. Dramatické gesto způsobí, že sebou vousatý policista trhne, asi mu teprve teď došlo, že to inspektorka myslí smrtelně vážně.

Seběhnou zasněženou ulicí, kde jsou brázdy po pneumatikách tak hluboké, že by tudy klidně mohly jezdit tramvaje. Na chodníku narazí na nepřehlédnutelně hustou řádku čerstvých stop. Muž v kombinéze tedy opravdu šel krokem – kdyby běžel, stopy by se nacházely dál od sebe. Pokud tedy nepočítá s tím, že se za ním rozběhnou tak rychle, určitě ho chytí. Během několika málo vteřin, kdy se s policistou řítí po stopách ke křižovatce, však Jessiku zachvátí zmatek. Vrah ví, že po něm jdou. To přece chtěl – před chvílíčkou se ještě producoval přímo před ní a mlel pantem, přestože už klidně mohl uhánět do bezpečí. Kdyby jí došlo hned, že tenhle chlap do forenzního týmu nepatří... Jessice naskočí husí kůže. Setkala se tváří v tvář s hajzlem, co zavraždil Marii Koponenovou. A teď se ten zmrd motá někde venku, je volný jako pták a myslí si, že vyhrál.

„Daleko utýct nemoh,“ prohlásí podsaditý policista. Když mají křižovatku na dosah, popadne Jessica pistoli oběma rukama, protože výhled do příčné ulice zakrývá vysoká hradba ze smrků zapadaných sněhem. Inspektorka zpomalí krok, výmluvně se podívá na policistu po svém boku, který s ní drží tempo a zrcadlově kopíruje její pohyby. Pak zamžourá přes živý plot a uvidí prázdnou ulici s auty zaparkovanými po obou stranách.

„Do háje...,“ zamumlá a rozhlédne se kolem, pátrá po šlápotách. Nikde nic. Před chvílí tady shrnuli sníh, takže jim pachatel mohl pláchnout autem, aniž po něm zůstaly snadno rozeznatelné stopy. Jessica zaslechne blížící se sirény policejních aut. Odkudsi zdálky sem doléhá tlumené rachocení sněžného pluhu.

„Co když se schoval za autama? Anebo pod nima,“ zašeptá policista odhodlaně a v tichosti se přesune k první řadě aut.

„To by udělal jedine, kdyby se musel skrýt narychlo,“ opáčí Jessica skoro nahlas.

„Takže podle vás nespěchal?“

Jessica neodpoví. V duchu proklíná ty dlouhé vteřiny, které uběhly, než pochopila, že pachatel odkráčel z místa činu po svých, i když byl dům obklíčený policií.

„Třeba tady někde parkoval,“ nadhodí policista. Ten nápad nezní jako úplně vycucaný z prstu. Na první pohled ale po stranách vozovky není vidět místo, které roztálo teplotou auta, ani otisky pneumatik, jež by vedly k příjezdové cestě.

„Jak se jmenujete?“ zeptá se Jessica, zatímco se opatrně přesouvají od jednoho auta ke druhému.

„Hallvik. Lasse Hallvik. Starší konstábl.“

„Tak jo, Lasse. Zkontrolujte tahle auta. Buďte ve střehu. Pošlu vám sem posily,“ prohlásí a rozběhne se po jasně osvětlené ulici.

„Snad po něm nechcete jít sama?“

Jessica se nenamáhá odpovědět ani letmým gestem, místo toho z kapsy vyloví telefon a zvedne ho k uchu. V druhé ruce i nadále třímá pistoli. Běží středem silnice mezi auty a ví, že jí Hallvik kryje záda. Přinejmenším na tomhle úseku.

„Haló?“ ozve se v telefonu ostražitý hlas, který patří jejímu nadřízenému, vrchnímu komisaři Ernemu Miksonovi, z něhož se před slabou půlhodinkou stal vedoucí vyšetřovatel případu.

„Nevím, jestli už se to k tobě dostalo, ale musíme uzavřít oba mosty do Kulosaari. Hned teď,“ vychrlí Jessica a uvědomí si, jak napjatě její hlas zní.

„Co se to tam děje?“

„Pronásleduju vraha.“

„S kým?“

„S nikým.“

„Jessiko!“

„Zrovna odsud utekl. Musím zjistit, jestli... A sakra, počkej.“ Jessica zastrčí mobil do kapsy u bundy a znovu uchopí glock oběma rukama. Na okamžik je přesvědčená, že na zemi vidí někoho ležet. Bílá kombinéza se však třepotá uprostřed cesty a je prázdná, připomíná panáčka Michelina, kterého někdo propíchl nožem, takže z něj unikl veškerý vzduch. Jedna nohavice vlaje ve větru, jako by ukazovala směr, kudy se její majitel vydal na další cestu. Jessica se ohlédne a uvidí, že policista se sklání mezi auty nějakých sto metrů od ní. Vloží si konečky prstů do úst a zapíská, aby upoutala jeho pozornost.

„Lasse! Dohlédněte, aby sem nikdo nejezdil!“ zakřičí na něj, ale není si jistá, jestli ji muž proti burácejícímu větru slyší. Hallvik se nicméně vztyčí a rozběhne se k ní. Jessica postupuje dál a už zvažuje další kroky, najednou si však všimne, že kvílení sirén zesílilo. Jakýsi šestý smysl ji donutí zastavit a do ucha jí zašeptá politovavší skutečnost: *Toho chlapa nechytíš. Ne dneska.* Zhluboka si povzdechne a ucítí bodání na plicích. Pak zašátrá rukou v kapse a znovu si přiloží k uchu telefon.

„Erne?“

„Sakra, Jessiko! Já už myslel, že...“

„Podělala jsem to.“

Slyší hlas nadříceného, ale hlava už se jí točí jako na kolotoči. Uprostřed takové jízdy není na nové myšlenky prostor. Muž, který na neživé tváři Marie Koponenové vyčaroval úšklebek, je možná právě teď šmíruje z útrob temnoty. Nevidí ho. Přesto je všude.

VII

Vrchního komisaře Erneho Miksona se už třetí týden nechce pus- tit chřipka, ale charakteristický zápach interiéru vozidla, zvláštní směsice marcipánu, staré opotřebované kůže a pálicí se spojky, se jeho ucpaným nosem přesto prodere. Když uslyší tlumené pípnu- tí, vytáhne z podpaží digitální teploměr. 37,4. *Do hajzlu...* To je o tři desetiny stupně víc, než když v Pasile nasedal do auta. Pohlédne na hodinky, vytáhne z náprsní kapsy zápisník a poznačí si údaj do nejbližšího volného políčka. Tlustý sešit mu slouží dlouhé roky a už celkem mele z posledního.

Pak sebou trhne, protože se právě otevřely přední dveře staré- ho bavoráku a dovnitř nastoupila třiatřicetiletá tmavovláška s pů- vabnou tváří, jejíž ostré rysy ještě zdůrazňoval pochmurný výraz a matné světlo. Chvilí oba hledí před sebe – u rodinného domu vzdáleného sto metrů parkuje asi deset aut. Nejbliž stojí policej- ní anton zaparkovaný napříč vozovkou, jehož poselství potvrhuje i modro-bílá vytyčovací páska.

„Do Kulosaari přijel cirkus,“ pronese Erne Mikson nakonec, na- cpe si zápisník zpátky do kapsy, vybalí ze staniolu nikotinovou žvýkačku a vloží si ji do úst. Uklidňující účinek cigarety, kterou při staženém okýnku vykouřil před deseti minutami, již pominul. Navíc už je vážně na čase, aby kouření omezil. Nebo s tím seknul nadobro. Jestli to tedy ještě má cenu. Snažit se na poslední chvíli zbavit závislosti, než se mu lékař ozve s výsledky biopsie.

„Ty nepůjdeš dovnitř?“ prohodí Jessica tiše a opře hlavu o opěrku.

„Ne. Když tam pro jednou nemusím...“, opáčí Erne a v očích se mu zračí uzívaná únava. Potom mírně stáhne okýnko a dodá: „Takže čtyřicátník normální postavy s poměrně širokými rameny, metr osmdesát, modré oči a... vzhledem k počasí nalehko oblečený?“

„Podle mě se mu pod kombinézu tlustá bunda nemohla vejít.“

„Sebrali jsme šest chlapů, co odpovídají popisu, jenže všichni na sobě měli tlusté péřovky. Jednoho jsme zadrželi na ulici, tři na baru v nákupáku. A další dva na zastávce u hlavní silnice. Prohlédávanou oblast jsme rozšířili podle toho, kam až se pachatel mohl dostat, pokud běžel. Stačilo dalších pět minut, a pročešávali bysme to už i za mostem v Herttoniemi. A v půlce by nám došly prachy,“ oznámí Erne, otočí se k mladé ženě na vedlejším sedadle a pokračuje: „Jessi, tys ale udělala, cos mohla.“

Jessica se při jeho slovech pousměje, útěchu jí ovšem nepřinesou. Šéf k ní mluví jako trenér k fotbalistce z dorostu, kterou se rozhodl o poločase vystřídat. Empatický tón nezakryje skutečnost, že zdaleka ne vše šlo v terénu podle plánu.

„Tak hele, Erne,“ polkne a vypálí: „Jak dlouho děláš u kriminálky? A kolikrát za těch tisíc let se ti stalo, že by si vyšetřovatel poklábosil na místě činu s vrahem a pak ho nechal pláchnout?“

„I takhle se to dá brát, jestli se tím chceš užírat.“

„A jak jinak to mám brát, do prčic?“

„Třeba tak, že ten maník taky klidně moh vytasit pistoli a všechny vás tam postřílet. Kdybys už tehdy vytušila, že tam něco nehraje, a pokusila ses ho zatknout. A třeba by nikdo z vás nezareagoval včas,“ řekne Erne a ztiší rádio. Vidí Jessice na očích, že jí nasadil brouka do hlavy. Mysleli si, že jsou v bezpečí, ale vrah přitom mohl hravě zlikvidovat všechny, kdo se v domě nacházeli. Všechny kromě Marie Koponenové.

„Šest podezřelých?“ vypraví ze sebe Jessica nakonec a rozepne si bundu.

„Porovnáme vlákna z kombinézy s jejich DNA.“

„A co ta dýchací maska?“

„Tu jsme nenašli. Nejspíš skončila někde v koši. Nebo ji má pachatel u sebe.“

„To nedává smysl,“ hlesne Jessica.

„Protože kombinézu odhodil na ulici?“

„Jo.“

„Hele, Jessi,“ zaskřehotá Erne, aby udělal přítrž planým spekulacím. Zachytí pohledem muže, který vyšel na ulici z protějšího domu a kterému Jusuf posunkem naznačuje, aby se nepřibližoval. Zvědaví sousedé už zvětrili mršinu.

„Myslíš, že bys ho poznala po hlase?“ zeptá se přesně ve chvíli, kdy jeden z vyšetřovatelů začne sepisovat výpověď muže v tlusté bundě, kalhotách od pyžama a kanadách.

„Určitě. Ale vsadím se, o co chceš, že mezi těma, které jste nahráli, nebude.“

„Jó, pesimisti, ti se maj, ti nejsou nikdy zklamaní,“ ucedí, natáhne se na zadní sedadlo pro kožené pouzdro a vyndá z něj tablet. Po chvíli ho podá Jessice.

„Šest videí. Šestkrát stejná věta,“ řekne Erne. *První máme z krku.* Inspektorka si krátká videa prohlédne, poslechne si hlasy a každému muži se pečlivě zadívá do očí, chce věřit, že v nich rozpozná známky provinilosti. Slídila, kterého měla před slabou hodinkou přímo před nosem v domě Marie a Rogera Koponenových u sbírky desek. Dva muži v řadě jsou zjevně pod parou, což potvrdila i dechová zkouška, jak uvádí poznámka ve spodní části obrazovky. Jeden vypadá neuvěřitelně klidně, ale to z něj podezřelého ještě nedělá, a zbylí tři působí rozčarovane. Není divu, každého Fina by nakrklo, kdyby mu policajti namířili do očí ostré světlo a donutili ho na kameru papouškovat předepsanou větu, aniž by měl sebemenší ponětí, o co sakra jde. Někdo to tušení má, a pořádné.

Ale přesně jak se Jessica domnívala – ten někdo se na videích nenacházel.

„Ne,“ prohlásí a vrátí tablet Ernemu.

„Seš si jistá?“ zeptá se vrchní komisař, byť ví, že je to úplně zbytečná otázka. Po krátkém mlčení si prohrábne husté šedé vlasy a odkašle si. Na chrčení, které se mu dere z hloubi hrdla, to však nezabírá.

„Tumáš. Rasmus dal dohromady všechno důležité o Marii Koponenové,“ oznámí potom a předá jí dokumenty. Životopis zemřelé, základní údaje o jejím předčasně ukončeném životě. Jessica se pohrouží do čtení a prochází řádek po řádku.

„Věk: třicet sedm... Vzdělání: doktorka farmacie... Zaměstnání: vedoucí vývoje, společnost Neurofarm...“

„Nevím, jestli ti to k něčemu bude.“

„Uvidíme časem,“ prohodí Jessica a složí papír do kapsy. Přes silnici přehopká bílý zajíc. Možná by měli vyslechnout i jeho.

„Musím teď do Pasily na tiskovku,“ řekne Erne.

„Tak to ti nezavídím.“

„Je to dost mimořádná situace. Musíme varovat lidi.“

„Před čím? Aby si do baráku nepouštěli kriminalisty v kombinézách?“ zamumlá inspektorka a přeje si dlaní po kloubech prstů. Erne se ponuře zasměje. Černý humor k jejich práci patří, ale Jessica je přebornicí v překračování únosných hranic. Chvilí tam spolu mlčky sedí a třídí si myšlenky.

„Měli bysme rozšířit pátrání. A taky bude potřeba vyslechnout Rogera Koponena,“ vypraví ze sebe Erne nakonec, zavře okýnko a ještě dodá: „To si vezmu na starost já. Na tobě bude zjistit, co se v tom baráku proboha stalo. Táhle už naši lidi očividně klábosí se sousedy. Třeba si někdo z nich něčeho všimnul.“

„Tak jo,“ souhlasí Jessica a otevře dveře auta. „A ne aby tě z toho klepla pepka, *sere Davosi*.“

„Když, tak jedině z tebe, *Aryo*.“

VIII

Roger Koponen sedí za stolem, v dlani svírá plnou sklenici vody a hypnotizuje čelo ženy, která sedí před ním. Před chvílí z místnosti odešla sociální pracovnice, že prý bude hned vedle, kdyby si s ní chtěl promluvit o tom, co se stalo. Komisařka kriminální policie Sanna Porkková se natáhne po džbánu zdobeném bublinami a dolije mu vodu. Bezdětné komisaře je dvaadvacet a celý svůj život, který se kromě práce u policie točí kolem lovu, orientačního běhu a třech starých fen finského honiče, prožila v Savonlinně.

„Určitě bych měl jet do Helsinek,“ řekne Roger a dál upírá skelný pohled kamsi ke stropu.

„Rozumím,“ opáčí Porkková a pak se poklidně opře o opěradlo židle. „Ale nejdřív vám musíme dát dýchnout. Je dost možné, že jste během večera vypil nějaký alkohol...“

„No to snad do prdele...,“ zakleje Koponen nevěřicně.

„Opravdu bychom ocenili, kdybyste v Savonlinně zůstal přes noc, jak jste původně zamýšlel.“

„Proč?“

„Taková zpráva je pro každého obrovský šok. Čekala by vás dlouhá cesta autem za špatného počasí a v Helsinkách jim dneska v noci už stejně s ničím nepomůžete.“

„Máte pravdu. Tak jako tak by bylo na všechno pozdě,“ hlesne a mdle se pousměje, ovšem jen ústy. Zbytek obličje se mu topí v bolesti. Porkková ví, že příbuzní oběti se často chovají divně a nevyzpytatelně. Z jejich reakcí lze jen výjimečně vyvodit cokoli uží-

tečného. Strnulý lesklý pohled, celková bledost a zrychlený dech nicméně svědčí o nefalšovaném šoku.

„Už ho mají?“ zeptá se Koponen o něco rozhodněji a roztřesenýma rukama si přiloží sklenici ke rtům. Sanna Porkková zběžně mrkne do svých poznámek, aby si ujasnila, kolik toho manželovi zavražděné zatím řekli. Evidentně se dosud dozvěděl jen to, že manželku našli mrtvou v jejich domě na ostrově Kulosaari v Helsinkách a policie má důvodné podezření, že se jednalo o násilnou smrt. Pak se komisařka znovu zaměří na položenou otázku.

„Promiňte, ale z čeho usuzujete, že šlo o muže?“ zeptá se a snaží se, aby to neznělo jako u výslechu. V tuto chvíli nemá policie nejmenší důvod se domnívat, že je Roger Koponen do smrti své manželky zapletený, ale pokud se teď dopustí nějaké chyby z nepozornosti, bude těžké tuto možnost úplně vyloučit. Sanna Porkková ve skutečnosti nemá do vyšetřování případu co mluvit, jejím úkolem je zkrátka jen chvíli dohlížet na slavného spisovatele, který přišel o manželku. Pokušení položit mu několik stěžejních otázek je však příliš velké.

„Sám nevím. Ale tak to přece většinou bývá, ne?“ pronese Roger Koponen pomalu a odloží sklenici na stůl. Oči se mu nepatrně rozzáří, skoro jako by byl na svůj postřeh pyšný. Porkková stiskne rty a přikývne. Čistě statisticky vzato má pravdu. Ve Finsku vraždí muži v devíti z deseti případů. Číslo ještě vzroste, pokud se pachatel a oběť předem neznali.

„Dopadení pachatele je momentálně naším jediným cílem. A kolegové v Helsinkách dospěli k závěru, že byste nám mohl nejlíp pomoci právě od počítače. Tady u nás na stanici, kde vám rádi zajistíme vše, co budete potřebovat. A ne za volantem. Tam byste vzhledem k tomu, jak jste unavený a jaký jste prodělal šok, ohrožoval nejen sebe, ale i bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu,“ sdělí mu Porkková, sevře rty a doufá, že při svém pro-

slovu působila dostatečně empaticky. Poté vyťuká heslo do svého notebooku.

„A co přesně čekáte, že s tím počítačem vymyslím?“ zeptá se Koponen a zkrabatí čelo.

„Hlavní vyšetřovatel z helsinské kriminálky Erne Mikson by si s vámi rád promluvil prostřednictvím videohovoru,“ vysvětlí mu poklidně Porkková a založí si ruce na stůl. Roger Koponen několikrát zamrká, jako by se jednalo o zcela absurdní návrh. Nicméně řeč jeho těla o přímém odporu nesvědčí.

„Videohovor, říkáte?“ zamumlá a tváří se, že ten návrh důkladně promýšlí.

„Jak jsem říkala, naší jedinou prioritou je dopadnout...“

„Před chvílí jste říkala cílem.“

„Prosím?“

„Před chvílí jste říkala, že jediným *cílem* je dopadnout vraha mojí manželky. Ne prioritou,“ řekne Koponen a poškrábe se nad obočím. Na stole vedle skleničky přistane vložka mrtvé kůže.

„Jo, aha. Ano, nějak tak jsem to říkala,“ přizná komisařka a pokusí se o chápavý úsměv. Chvilí zvažuje, jestli by mu neměla dát čas vydechnout. Jenže na to už se není čas. Teprve před půlhodinou dostala informaci, že podezřelý prý policii stále uniká. Minutová ručička čtverhranných nástěnných hodin odbije dvanáctou.

„Promiňte, hned jsem zpátky,“ oznámí mu. Muž s několikavteřinovým zpožděním přikývne na znamení souhlasu.

Sanna Porkková za sebou zavře dveře a vybidne hlídkujícího policistu, aby dal na Koponena pozor. Změří si pohledem poměrně mladou sociální pracovníci, která postává u nápojového automatu, jenž hlasitě drtí zrnka kávy, a zamíří ke své kanceláři.

„Je připravený?“ ozve se z telefonu unavený hlas Erneho Miksona. V pozadí je slyšet hučení motoru.

„Zjevně je z toho dost mimo.“